

Puck dryper "magisk kärlekskraft" i de sovande Hermias och Lysanders ögon.

EN MIDSOMMARNATTSDRÖM

Shakespeares berömda sagospel ges av Radioteatern på lördag natt, midsommarnatten, i Sandro Malmquists regi. Gunnar Ekelöf har skrivit och Georg Lagerstedt ritat i anslutning till föreställningen.

Ja, vad skall man tycka och tänka om En Midsommarnattsdröm som inte redan är tryckt och tänkt otaliga gånger förut? Att det är ett bröllop mellan nordiskt och klassiskt, mellan det finaste i hyperboreiskt sommarsvärmeri och det

som renässansen framför allt tycks ha beundrat hos antiken, nämligen en viss pompös att inte säga barock värdighet av romerskt slag snarare än av grekiskt? Eller skall man uppfatta skådespelet som ett försök att skämta bort och göra narr

Den förtrollade Titania vänslas med Botten, beskådad av Puck och Oberon.

av tidens styvbroderade och pärlstickade later? Skall man ta fram de sociala aspekterna och peka på börd- och ståndssamhällets uppfattning av kärleken?

Man kan som alltid när det gäller Shakespeare göra en smula vad man behagar och vad som för ögonblicket och i ens speciella situation passar en. Jag förmodar att skådespelarnas och askådarnas tolkningsproblem när det gäller en sådan pjäs som denna är nästan identiska. Ännu mer än i Hamlet tycks han ha haft en mening med att skapa en teater inuti teatern, alltså så att säga inom teaterns gränser vinna livet åter. Hans scen är inget slutet rum. Gesäl-

lerna spelar med, och de osynliga spelar med. Och jag undrar dock om inte Shakespeare här velat leverera en dubbelbottnad verklighetskritik: social, teologisk, ideologisk, jag höll på att säga kunskapsteoretisk. Han vill delge oss en empiri, ny emedan den är så personligt erfaren, men å andra sidan av samma skäl opersonlig, ambivalent. Detta är Shakespeares mångomtalade gåtfullhet: att han räknar med flera olika slag av verklighet och inte alls försöker göra världen till någon konsekvent och systematisk konstruktion, i stil med de filosofiska systemen. I Midsommarnattsdrömmen är det tre olika grundfärger, tre olika verkligheter, furstelivets, ge-

sällernas och de gnomiska naturväsendenas, som ger illusionen av enhetligt organiskt vitt, bara man snurrar tillräckligt fort på apparaten, som i våra skolårs fysikrum.

Shakespeare är precis lika aktuell som han är historisk, men det är själva ljuset, eller snarare dagern, över hans scenbilder som gör dem så bestående. Det är ett ljus av nordisk sommarhage, det vill med andra ord säga ett ljus som kommer *inifrån* naturen. I sommarnatten är det ljus som om människor, djur och växter utstrålade, återgäldade, det lån av ljus de fått av solen.

Gunnar Ekelöf